

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/108/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118209716
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7118209716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkýň 1. Z. S., Q.. V.Á., H.. X.X.XXXX, bytom v E., Z. XXX/XX, 2. G. E., Q.. V., H.. XX.X.XXXX, obe zastúpené Advokátskou kanceláriou Juristi s.r.o., so sídlom v Košiciach, Popradská 66, IČO: 51 941 244 proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Tr. SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o určenie vlastníckeho práva a o vzájomnej žalobe žalovaného, o odvolaní žalobkýň proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.12.2019 č.k. 39C/22/2018-195

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyne sa v konaní domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných pre okres E. P., kat. úz. E. na LV č. XXXX ako parcely reg. „E“ č. 1001/8 a č. 1001/9 každá v podiele 5/9-in a nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX parcely reg. „E“ č. 206, parc. č. 213 a parc. č. 328 v podiele 5/36-in na základe osvedčenia o dedičstve sp.zn.14D 118/2015, Dnot 32/2015 zo dňa 3.5.2016 o prejednaní dedičstva po poručiteľke Z. V.. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe odôvodňovali odstránením spornosti zápisu vlastníckeho práva k určeným podielom nehnuteľnosti na liste vlastníctve, na ktorom bol evidovaný duplicitný zápis vlastníckeho práva žalobkýň titulom rozhodnutia o dedičskom práva, a vlastníckeho práva žalovaného titulom vyvlastňovacieho rozhodnutia č. výst/9860/2617/84-Go zo dňa 4.1.1985. Po začatí konania vzali späť návrh v časti určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, okres E.Š. P., kat. úz. E. pre nedôvodnosť žaloby, keď na uvedenom liste vlastníctve nebola evidovaná duplicita vlastníckeho práva žalovaného. Žalovaný uplatnil procesnú obranu v konaní vzájomnou žalobou a žiadal, aby spornosť vlastníckeho práva prejavujúca sa v duplicite zápisu vlastníctva k sporným parcelám reg. „E“ č. 1001/8, 1001/9 v podiele 5-9-in na LV č. XXXX, okres E. P., kat. úz. E. bola odstránená rozhodnutím súdu o určení spoluvlastníckeho práva žalovaného.

2. Preskúmaným rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o určenie vlastníckeho práva žalobkýň k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, okres E. P., kat. úz. E. na základe spät'vzatia žaloby, zamietol žalobu o určenie spoluvlastníckeho práva žalobkýň k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, okres E. P., kat. úz. E. a určil, že podielovým spoluvlastníkom týchto nehnuteľností parcela reg. „E“ č. 1001/8 a 1001/9 v podiele 5/9-in na LV č. XXXX, okres E. P., kat. úz. E. je žalovaný. Žalovanému ako procesne úspešnej sporovej strane priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Súd prvej inštancie nepovažoval za správny názor žalobkýň, že vyvlastňovacie rozhodnutie č. výst/9860/2617/84-Go zo dňa 4.1.1985, od ktorého odvíjal svoje vlastnícke právo žalovaný, a ktorým došlo k vyvlastneniu sporných nehnuteľností právnomu predchodcovi žalobkýň B.(X.) V. je neúčinným,

ničotným, správnym aktom z dôvodu, že vlastníak nehnuteľnosti v čase vydania rozhodnutia nemal právnú subjektivitu. Vychádzal zo zistenia, že sporné nehnuteľnosti evidované ako parcela č. 1011/9 a parcela č. 1001/8 na LV č. XXXX, kat. úz. E. boli pôvodne vedené v pozemnoknižnej vložke č. 329, kat. úz. E. ako pozemnoknižné parcely č. 515, 525, 604, 605/8 a 605/9 v rozsahu sporných 5/9-in v podielovom spoluvlastníctve právneho predchodcu žalobkyň B.(X.) V., zomrelého dňa X.X.XXXX, ktoré pozemky mali byť prejednané v dedičskom konaní D1875/84 až v roku 1985, a ich dedičkou sa mala stať Z. V.. Odbor výstavby UPaA Obvodného národného výboru Košice I rozhodnutím č.výst.9860/2517/83-Go zo dňa 10.11.1984 ustanovil v správnom konaní o vyvlastnení účastníkom konania - neznámym dedičom po zomrelých vlastníkoch, mimo iných aj dedičom po B. (X.) V., opatrovníka v osobe P. A. Z., s ktorou riadne konal a ktorej boli aj doručované rozhodnutia vydané v tomto konaní, čo vyplývalo z doručky predloženej žalovaným. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo 24/2007, Ústavného súdu SR I.ÚS 419/2014 súd uviedol, že posudzovanie platnosti správnych aktov mimo správneho súdnictva je možné len so zreteľom na nulitu aktov, teda také vady, u ktorých sa neuplatňuje prezumpcia ich správnosti. Súd považoval za nepochybne zistené, že vyvlastňovacie rozhodnutie bolo vydané orgánom disponujúcim zákonom zverenou právomocou ako stavebným úradom prvého stupňa v súlade s § 112 ods. 1, § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o stavebnom konaní, a nulitu rozhodnutia nespôsobililo to, bolo zverejnené formou verejnej vyhlášky, ani to, že úrad konal s opatrovníkom v tom čase neznámych dedičov poručiťľa. Vyvlastňovacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 4.1.1985 a stalo sa vykonateľným 10.4.1985, a nikdy nebolo zrušené. Súd zdôraznil, že princíp právnej istoty, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutia súdov a správnych orgánov boli nespochybniteľnou právnou skutočnosťou majúcou účinky aj do budúcnosti. Poukázal tiež na to, že otázka platnosti správneho rozhodnutia o vyvlastnení č.výst/9860/2617/84-Go zo dňa 4.1.1985 bola zhodne vyhodnotená aj v konaní Krajského súdu v Košiciach sp.zn.5Co/396/2017. Sporné nehnuteľnosti boli vyvlastnené na účely zriadenia zoologickej záhrady, pričom od právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia v roku 1985 sa za ich vlastníka považoval Československý štát zastúpený Zoologickou záhradou. Účinnosťou zákona č. 138/91 Zb. o majetku obcí žalovaný nadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom ku dňu 1.5.1991, keďže na žalovaného prešla zriaďovateľská funkcia k Zoologickej záhrade v Košiciach v súlade s § 3 ods. 1 zákona č. 518/1990 Zb., čo bolo zdokladované aj Protokolom č. 5 o prechode vlastníctva nehnuteľného majetku v zmysle zákona č. 138/1991 Zb.. Súd prvej inštancie vyjadril tiež názor, že vlastnícke právo žalovaného je možné okrem vyvlastňovacieho rozhodnutia odvodiť tiež od splnenia podmienok vydržania podľa § 132a ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ) v znení platnom do 31.12.1991 a § 134 platného OZ. Žalovaný najneskôr na základe prechodu majetku štátu na žalovaného podľa zákona č. 138/1991 Zb. dňom 1.5.1991 vstúpil do dobromyseľnej držby nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyvlastňovacieho rozhodnutia, preto 10-ročná vydržacia lehota by mu uplynula 1.5.2001. Žalobkyne nepreukázali, aby žalovaný nebol po celý čas dobromyseľný, nespochybnili teda oprávnenosť držby žalovaného, a prvýkrát uplatnili svoje nároky voči žalovanému až v roku 2016 po uplynutí 10-ročnej vydržacej lehoty. Vychádzajúc z uvedeného súd uzavrel, že na vlastníckom práve žalovaného nemení nič fakt, že sporný podiel 5/9-in bol prejednaný dodatočne v dedičskom konaní po právnej predchodkyňi žalobkyň Z. V. v roku 2016, keďže v čase dedičského konania žalovaný už bol vlastníkom nehnuteľností titulom vyvlastnenia i titulom vydržania. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil procesným úspechom žalovaného podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti všetkým výrokom rozsudku podali včas odvolanie žalobkyne uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/, h/ CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (g) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu žalobkyň vyhovie a vzájomnú žalobu zamietne, prípadne napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

5. Žalobkyne zopakovali svoje tvrdenia uvedené na súde prvej inštancie, že vyvlastňovacie rozhodnutie je nutné považovať za nulitný správny akt, pretože trpí takými vadami, ktoré majú za následok jeho ničotnosť. Tieto vady podľa stanoviska žalobkyň vyplývajú z toho, že štát konal voči subjektu, ktorý nemohol byť účastníkom konania, keďže B. (X.) V. bol v čase vyvlastňovacieho rozhodnutia už nebol, a podľa názoru žalobkyň neboli dôvody na doručovanie rozhodnutia verejnou vyhláškou. Poukázali na to, že vlastnícke právo prechádza na právnych nástupcov ku dňu smrti poručiťľa, vyvlastňovacie konanie prebiehalo v roku 1984, k úmrtiu otca žalobkyň došlo v roku 1972, vyvlastňovacie konanie prebiehalo

12 rokov po jeho úmrtí, pričom prvé dedičské konanie po nebohom bolo ukončené už v roku 1972 pod sp.zn.845/72. Na závery súdu, že žalovaný splnil podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva aj titulom vydržania, reagovali odvolateľky zhodnou procesnou obranou ako na súde prvej inštancie, že zo správania žalovaného vyplývalo, že sa nepovažoval za oprávneného držiteľa nehnuteľností, pretože si nedal zapísať svoje vlastnícke právo do katastra od 1.5.1991, ani po tvrdenom vydržaní v roku 2001, a aj po uplynutí doby vydržania, ponúkal uzatvorenie nájomných zmlúv či možnosť odkúpenia pozemkov od evidovaných vlastníkov. Nepovažovali za podstatné, že žalovaného kontaktovali až v roku 2016, keď v minulosti spochybnené rozhodnutia boli totožného charakteru, na ktorých zakladali svoj nárok aj žalobkyne.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

7. V odvolacej replike žalobkyne odkázali na svoje odvolacie námietky a žiadali odvolaniu vyhovieť.

8. Ďalšie podania strán v odvolacom konaní doručené neboli.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyň ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd v zhode s § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 13. mája 2021 v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené na webovej stránke a úradnej tabuli Krajského súdu v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP.

11. Preskúmaním rozhodnutia a postupu súdu prechádzajúcemu vydaniu rozhodnutia, nebolo zistené naplnenie žiadneho z odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňami. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná mandukčná povinnosť súdu a pod.). Tento odvolací dôvod môže byť naplnený tiež vtedy, ak súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, v rozpore s požiadavkou jeho zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je daný vtedy, ak sporová strana oprávnené uplatní nové dôkazné prostriedky za splnenia podmienok upravených § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), z ktorých vyplynie skutkový stav, ktorý je v zrejmom rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriaci základ napadnutého rozhodnutia, teda je zřejmé, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, aby nevychádzal zo skutočností, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že

by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver, a podal výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa relevantných hmotnoprávných zákonných ustanovení. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. V odôvodnení rozsudku súd reagoval na všetky podstatné argumenty sporových strán, ktoré žalobkyne v odvolaní len zopakovali, a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

13. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP odvolací súd uvádza, že z § 366 CSP vyplýva, že zákon pripúšťa nové skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Strana sporu zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohla uplatniť, ale neurobila tak v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd. V zmysle citovaných ustanovení právo tzv. novôt v odvolacom konaní je nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Podľa ustálenej judikatúry nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočnosti alebo dôkazov bez viny strany sporu treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. situáciu, keď strana sporu bez svojej viny, skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť nemohla, pretože o nich nevedela, a ani inak z procesného hľadiska nezavinila nesplnenie svojej povinnosti tvrdenia alebo predloženia. V prípade keď odvolateľ v odvolaní neuvedie žiadne skutočnosti - tvrdenia vzťahujúce sa na situáciu - osvedčenie, že nemohol, ten ktorý v odvolaní uplatnený dôkaz bez svojej viny označiť alebo predložiť a neuvedie žiadne okolnosti, kedy a za akých okolností sa o tomto dôkaze dozvedel, nie je možné posúdiť, či bola splnená táto zákonom stanovená podmienka pre možnosť uplatnenia nových dôkazov a skutočností v odvolacom konaní a nie je možné ani posúdiť, či došlo k takémuto neoznačeniu, resp. nepredloženiu pred súdom prvej inštancie bez zavinenia odvolateľa. Odvolateľky neuviedli žiadne dôkazy, ktoré by mali charakter procesne prípustných novôt v odvolacom konaní, a ktoré by zakladali existenciu tohto odvolacieho dôvodu.

14. Súd prvej inštancie zamietol žalobu a vyhovel vzájomnému návrhu žalovaného na určenie jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, okres E. P., kat. úz. E. majúc za zistené, že právny predchodca žalovaného - Československý štát nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam na základe právoplatného a vykonateľného vyvlastňovacieho rozhodnutia č. výst./9860/2617/84-Go zo dňa 4.1.1985. Vlastnícke právo na žalobcu následne prešlo v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 518/1990 Zb. a § 2 ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb.. Súd tiež konštatoval, že pre prípad iného posúdenia vyvlastňovacieho rozhodnutia, na podklade ktorého sa právny predchodca žalovaného ujal držby nehnuteľností, nadobudol by žalovaný vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním, keďže splnil všetky zákonné podmienky týkajúce sa spôsobilého predmetu držby, oprávnenej (pochvej) nikým nerušenej držby nehnuteľnosti po stanovenú desaťročnú vydržaciu lehotu.

15. Z konania vyplýva, že sporné nehnuteľnosti boli predmetom štátneho socialistického vlastníctva v správe Zoologickej záhrady Košice na základe vyvlastňovacieho rozhodnutia Obvodného národného výboru, Odboru výstavby, UPaA Košice I č. výst./9860/2617/84-Go zo dňa 4.1.1985. ktoré sa stalo právoplatným 4.1.1985 a vykonateľným 10.4.1985. Jedným z judikovaných dôvodov nulitných správnych aktov je absolútny omyl v osobe adresáta aktu, čo však v danom prípade nebolo preukázané. Je zrejmé, že vo vyvlastňovacom konaní na to určený orgán štátu disponujúci zverenou právomocou konal s neznámymi dedičmi po B. (X.) V., ktorý zomrel ešte v roku XXXX. Sporné nehnuteľnosti nemohli byť ani predmetom dedičského konania z roku XXXX, ako na to poukazovali žalobkyne v odvolaní, keďže manželka X. (B.) V., Z. V., právna predchodkyňa žalobkýň, sa mala stať nadobúdateľkou nehnuteľností až na základe dedičského rozhodnutia z roku 1985. V čase konania o vyvlastnení nehnuteľností neboli teda známi ich dedičia a postup správnych orgánov, ktorý konali s opatrovníkom ako zástupcom neznámych dedičov po B. (X.) V. bol v súlade s § 16 ods. 2 vtedy účinného zákona č. 71/67 Zb. o správnom konaní, keď je zrejmé, že predmetná nehnuteľnosť nebola predmetom prejednávania dedičstva v roku 1972 a nestalo sa tak ani v čase rozhodnutia o opatrovníctve neznámych dedičov rozhodnutím č. výst./9860/2517/83 zo dňa 10.11.1984. Výsledky vykonaného dokazovania tak preukazujú, že rozhodnutie netrpelo takými vadami, ktoré by spôsobili jeho nulitosť a nezákonnosť. Pri

vydávani rozhodnutia bol dodržaný právnymi normami upravený procesný postup správneho orgánu, rozhodnutie bolo vydané v zákonom určenej forme, v súlade s predpismi hmotného a procesného práva orgánom disponujúcim zákonom zverenou právomocou. Pokiaľ by aj došlo k zmene na strane okruhu dedičov v čase vydania vyvlastňovacieho rozhodnutia, bolo vecou právnych nástupcov, aby postup správneho orgánu namietali v rámci riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkov, keďže postup správneho orgánu v inom konaní mimo rámca správneho súdnictva nie je možné preskúmať. Na nadobudnutie vlastníckeho práva štátu z titulu vyvlastnenia nemala vplyv ani skutočnosť, že tento nebol ihneď registrovaný štátnym notárstvom, keďže v prípade socialistického vlastníctva sa na účinnosť prevodu vlastníckeho práva registrácia štátnym notárstvom v pozemkových knihách nevyžadovala (§ 134 ods. 2 OZ v znení zákona č. 131/82 Zb.). Pokiaľ sporné nehnuteľnosti boli už predmetom štátneho socialistického vlastníctva, a na základe zákona č. 138/91 Zb. o majetku obcí prešli do vlastníctva žalovaného, na tejto okolnosti už nemohlo nič zmeniť následné dedičské rozhodnutie po poručiteľke Z. V. zomrelej X.X.XXXX, od ktorého odvodzujú svoje práva žalobkyne. Pokiaľ v čase smrti už poručiteľka nehnuteľnosti nevladla, nemohli sa stať ani predmetom prejednávania v dedičskom konaní, keďže rozhodnutie o dedičstve len deklaruje rozsah vecí a práv, ktoré prechádzajú z majetku poručiteľa na dediča, no nemôžu obnoviť či zmeniť vlastnícke pomery, ktoré ku dňu smrti poručiteľa neexistovali.

16. Správne sú aj úvahy súdu prvej inštancie o tom, že aj pre prípad väd vyvlastňovacieho rozhodnutia, žalovanému by svedčilo vlastnícke právo titulom vydržania. Nebolo spochybňované, že nehnuteľnosti najneskôr od právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia neužívali pôvodní vlastníci, ale žalovaný, resp. jeho právny predchodca, ktorý stav trvá aj do súčasnosti. Sporný majetok prešiel dňom účinnosti zákona č. 138/91 Zb. tj k 1.5.1991 na žalovaného, ktorý prechod majetku bol potvrdený delimitačným protokolom, a od 1.5.1991 by žalovanému plynula 10-ročná vydržacia lehota, ktorá by skončila k 1.5.2001. Absencia zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností nič nemení na nadobudnutí vlastníctva vydržaním, keď zápis vlastníctva nemá v tomto prípade právotvorné účinky, ale je len deklaratórny, Žalobkyne nevstúpili do užívania sporných nehnuteľností, a tieto bez všetkých pochybností boli dlhodobo v užívaní a v správe žalovaného, ktorej držby sa ujal v súlade so zákonom ako majetku štátu prevedeného zákonom na obce v súlade s obsahom delimitačného protokolu č. 5.. Nadobúdateľ držby preukazuje len okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia držby, svoju dobrú vieru nemusí preukazovať, lebo aj v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 OZ). Toho kto, nadobudnutie držby v dobrej viere popiera, zaťažuje dôkazné bremeno o vyvrátení tejto zákonnej domnienky, a na jeho ťarchu pôjde, pokiaľ sa mu to nepodari preukázať (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Cdo 102/2017, rozsudok NS SR sp. zn. 5 Cdo 64/2018 z 25.2.2021). Žalobkyne neprodukovali žiadne dôkazy spochybňujúce oprávnenosť držby nehnuteľností žalovaným. Konanie žalovaného v omyle, by nepredstavovalo okolnosti spochybňujúce oprávnenosť držby, ale nanajvýš by svedčilo o nedôslednosti majetkovej inventarizácie, čo je bez vplyvu na vlastnícke právo žalovaného.

17. Súd prvej inštancie po zohľadnení všetkých vyššie zmienených skutočností vecne správne rozhodol, pokiaľ zamietol návrh žalobkýň na určenie vlastníckeho práva a vyhovel vzájomnému návrhu žalovaného.

18. Aj keď žalobkyne uviedli, že napádajú rozsudok v celom jeho rozsahu, v dôvodoch odvolania nevymedzili žiadnu nesprávnosť, ktorá by sa dotýkala výroku rozhodnutia súdu o zastavení konania. Tento výrok odzrkadľuje procesný úkon žalobkýň v spore v súlade s § 145 ods. 2 CSP v rozsahu, v ktorom sa späťvzatie týkalo prejednávanej veci, voči ktorému úkonu nenamietala ani protistrana. Rozhodnutie o čiastočnom zastavení konania vychádza zo správnej interpretácie úkonov sporových strán, náležitej aplikácie právnych noriem, ktorý výrok žiadnym spôsobom nezasahuje do práva žalobkýň na spravodlivý súdny proces, v súvislosti s týmto výrokom nebola zistená ani iná vada konania, či nedostatok podmienok konania, na ktoré odvolací súd prihliada aj bez návrhu, preto bol ako vecne správny potvrdený.

18. Zohľadňujúc pomer procesného úspechu sporových strán v konaní správne súd prvej inštancie rozhodol tiež o nároku žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100% v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zhode s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní procesne neúspešným odvolateľkám nepatrí nárok na náhradu trov a úspešnému žalovanému nevznikli žiadne preukázateľné trovy konania, z ktorých dôvodov odvolací súd rozhodol, že nepriznáva stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).